

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II AKa 99/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1
CZEŚĆ WSTĘPNA	

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. w sprawie (...)

Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na dokonaniu sprzecznej z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny wyjaśnień oskarżonego K. Ż. i odmowie im wiary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

w zakresie, w jakim oskarżony wskazał na brak po jego stronie zamiaru popełnienia przestępstwa rozboju, brak porozumienia z współoskarżonym P. Z. co do realizacji przestępstwa rozboju, a zwłaszcza co do posiadania i zamiaru posłużenia się w czasie zdarzenia nożem przez oskarżonego P. Z., brak realizacji jakichkolwiek czynności wykonawczych przestępstwa rozboju przez oskarżonego Ż., a zwłaszcza brak gróźb z jego strony w kierunku małoletnich pokrzywdzonych oraz brak zamiaru sprzedaży skradzionych głośników i porozumienia w tym zakresie z współoskarżonym Z., a także brak istotnego wkładu oskarżonego Ż. w popełnieniu przestępstwa rozboju, podczas gdy wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako szczerze, konsekwentne, logiczne i zgodne z wyjaśnieniami współoskarżonego P. Z. (niekwestionowanymi w tym zakresie przez sąd a quo), a także zgodne w zakresie braku realizacji czynności wykonawczych przestępstwa rozboju przez oskarżonego Ż. z zeznaniami małoletnich pokrzywdzonych D. K. i P. K., a także zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia małoletnich K. P. i F. B. (1) (uznanymi

przez sąd a quo za w całości wiarygodne),

a w konsekwencji powyższego zarzutu, błąd w ustaleniach faktycznych

stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść poprzez błędne ustalenie, że oskarżony K. Ż. działał wspólnie i w porozumieniu z P. Z. w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonym przestępstwa rozboju;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, że: oskarżony K. Ż. działał wspólnie i w porozumieniu z P. Z. w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonym przestępstwa rozboju; oskarżony Ż. działał z zamiarem bezpośrednim dokonania przestępstwa rozboju i miał pełną świadomość realizacji jego wszystkich ustawowych znamion; rola oskarżonego Ż. w popełnieniu przestępstwa rozboju była aktywna, a zwłaszcza że oskarżony Ż. groził małoletnim pokrzywdzonym oraz działał z zamiarem sprzedaży skradzionych głośników; oskarżony Ż. miał świadomość posiadania i zamiaru posłużenia się przez oskarżonego Z. w czasie zdarzenia nożem; oskarżony Ż. aprobował

zachowanie oskarżonego Z., podczas gdy ww. ustaleniom przeczą wyjaśnienia oskarżonego Ż. (ad zarzut z punktu 1 powyżej), wyjaśnienia współoskarżonego P. Z. (niekwestionowane w tym zakresie przez sąd a quo), a także zeznania małoletnich pokrzywdzonych D. K. i P. K., oraz zeznania bezpośrednich świadków zdarzenia małoletnich K. P. i F. B. (1) (uznane przez sąd a quo za w całości wiarygodne),

4. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że użycie przez oskarżonego P. Z. noża w czasie zarzucanego oskarżonym przestępstwa rozboju było objęte porozumieniem z oskarżonym K. Ż., w konsekwencji przypisanie oskarżonemu Ż. w ramach współsprawstwa przestępstwa rozboju w typie kwalifikowanym z art. 280 § 2 k.k., podczas gdy posłużenie się w czasie zdarzenia przez oskarżonego Z. nożem stanowiło eksces współdziałającego oskarżonego P. Z., albowiem nie było objęte zamiarem i świadomością oskarżonego Ż. oraz porozumieniem między współoskarżonymi, a w konsekwencji zachowanie oskarżonego Ż. względnie co najwyżej uznane być

	może za wypełniające znamiona przestępstwa rozboju w typie podstawowym z art. 280 § 1 k.k.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Powyższe zarzuty co do zasady odnoszą się do tożsamego zagadnienia, które sprowadza się do przyjęcia po stronie K. Ż. współsprawstwa rozboju kwalifikowanego, czemu towarzyszyło ustalenie, że K. Ż. obejmował swoją świadomością realizację wszystkich ustawowych znamion przestępstwa przez oskarżonego P. Z., w tym - posłużenie się nożem przy dokonywaniu rozboju. W konsekwencji zasadne jest odniesienie się do powyższych zarzutów łącznie. Obocznie wskazać należy, celem oczyszczenia przedpola, że jeżeli błąd w ustaleniach faktycznych jest wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego, to w apelacji powinien być postawiony jedynie zarzut obrazu prawa procesowego (błędna ocena wyjaśnień oskarżonego). Jeżeli sąd dokonał oceny dowodów sprzecznie z dyspozycją art. 7 k.p.k., to błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem tej błędnej oceny, ma		

charakter wtórny. W apelacji zaś należy wskazywać uchybienie pierwotne. Gdyby bowiem sąd dokonał prawidłowej oceny dowodów, to wówczas poczyniłby inne ustalenia faktyczne. To samo tyczy się obrazu prawa materialnego – tylko prawidłowe ustalenia faktyczne mogą dać podstawę do wywiedzenia zarzutu naruszenia prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu. W konsekwencji w podniesionym środku odwoławczym pojawia się jaskrawa sprzeczność w zarzutach, co jednak nie dyskwalifikuje możliwości jego wszechstronnego rozpoznania.

Obrońca zarzuca, że Sąd Okręgowy bezzasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom K. Ż., który podnosił w toku procesu, że nie miał świadomości czego zamierza dokonać P. Z. oraz że będzie on się posługiwać nożem, z kolei przez całe zajście był zajęty telefonem komórkowym i nie wiedział, co robi P. Z.. Jednakże cały materiał dowodowy, poza wyjaśnieniami oskarżonego, który przyjął niewiarygodną, a wręcz naiwną linię obrony, wskazuje na współsprawstwo K. Ż..

Celem usystematyzowania podniesionego zagadnienia podnieść

należy kilka uwag o charakterze współsprawstwa. Mianowicie współsprawstwo obejmuje również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza dynamiczny rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż nie akceptuje on działań nieuzgodnionych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia. Jedynie wówczas możliwe jest uznanie, iż sprawca ten ponosi odpowiedzialność w granicach swego pierwotnego zamiaru, z wyłączeniem czynności stanowiących eksces współdziałających. Dla przypisania współsprawstwa w przestępstwie określonym w art. 280 § 2 k.k. nie jest wymagane, aby każdy ze sprawców posługiwał się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem albo środkiem obezwładniającym. Wystarczy, że czyni to jeden ze współdziałających, zaś pozostali obejmują swoim zamiarem zespół przedmiotowych znamion przestępnego działania. Surowsza odpowiedzialność za współdziałanie z osobą posługującą się bronią palną, nożem lub

niebezpiecznym przedmiotem, a także ze sprawcą działającym w sposób niebezpieczny dla życia, wchodzi zatem w grę wówczas, gdy sprawca obejmował swoją świadomością takie zachowanie innej osoby i co najmniej się z nim godził.

W realiach ocenianej sprawy oskarżony zasadnie odpowiada na zasadzie współsprawstwa. Porozumienie jest warunkiem koniecznym współsprawstwa. Oznacza ono nie tylko wzajemnie uzgodnioną przez wszystkich współsprawców wolę popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałając świadomie w popełnieniu przestępstwa - por. wyrok SN z (...).Jedynie nie można mówić o porozumieniu, a zatem i o współsprawstwie wówczas, gdy w toku wykonania przestępstwa sprawca nie zauważył wspierającej go czynności

innego sprawcy albo ją odrzucił jako mu obojętną lub niepotrzebną - tak też SA w L. w wyroku z (...)LEX. Powyższe jednak nie miało miejsca w zachowaniu K. Ż..

Mając w powyższy sposób uporządkowane wykładnie przepisów odnoszących się do współsprawstwa należy przejść do analizy materiału dowodowego oraz ustalonego na podstawie tego materiału dowodowego stanu faktycznego. W tym miejscu należy przede wszystkim odnieść się do wiarygodnych relacji bezpośrednich świadków zdarzenia. Wszyscy świadkowie, jak również relacjonujący w dniu zdarzenia rodzice małoletnich świadków przebieg zdarzenia policji - wskazywali, że sprawcami rozboju było dwóch mężczyzn. F. B. (2) (k. 39 - 40) wiarygodnie zeznał, że całe zdarzenie rozpoczęło się od wyjścia dwóch mężczyzn w kierunku słuchających muzyki grupki młodzieży z pustostanów - P. Z. wraz K. Ż. - cyt. "Po chwili z pustostanu wyszło dwóch mężczyzn, jeden z nich w ręce trzymał nóż o długości około 30 cm, ostro zakończony". Powyższe zeznał również małoletni K. P. (k.97) - cyt. "Nagle po cichu dwójka osób do nas podeszła. I ten jeden z rogami na czole trzymał kose przy ręce,

że mu ostrze przylegało do ręki". Powyższe wręcz dobitnie obrazuje, że oskarżony wyszedł wraz z P. Z. z pustostanu w jasno określonym celu, kierując się w stronę grupy młodzieży, która siedziała na murku i słuchała muzyki z bezprzewodowych głośników. Przy czym, co obrazują powyższe zeznania, P. Z. już podszedł do pokrzywdzonych z przygotowanym nożem w ręce. Zatem do porozumienia współsprawców doszło już we wstępnej fazie przestępstwa, kiedy to ustalili, że udadzą się wspólnie z pustostanu w stronę grupki młodzieży i podeszli do nich wspólnie z przestępczym zamiarem, zaś jeden ze współsprawców miał już przygotowany widoczny nóż.

Kolejną kwestią, która dobitnie wręcz przesądza o świadomości oskarżonego co do realizacji wszystkich znamion rozboju kwalifikowanego z art. 280 § 2 k.p.k. jest fakt, że oskarżony K. Ż. zabrał od pokrzywdzonych jeden z dwóch głośników skradzionych w trakcie rozboju. W tym zakresie można się odwołać do zeznań wyżej wymienionych świadków, którzy wprost wskazują, że to K. Ż. wziął jeden z głośników zawieszając go

sobie na szyi tuż po tym jak współoskarżony nastraszył pokrzywdzonych nożem i przy użyciu gróźb pozbawienia życia zażądał wydania głośników. Nadto również sam oskarżony P. Z., w trakcie składania swoich wyjaśnień, tuż po przedstawieniu zarzutów wskazał - cyt "Od drugiego chłopaka głośnik zabrał siłą K. Ż." (k.101).

Reasumując zatem wątek współsprawstwa podkreślić należy, że oskarżony wspólnie z P. Z. trzymającym nóż w ręce udał się w kierunku pokrzywdzonych.

Oczywistym jest, że szli oni do nich w konkretnym celu, którego przestępczy charakter niewątpliwie obejmował swoją świadomością oskarżony Ż.. Nadto sama obecność oskarżonego dawała istotną przewagę fizyczną i była wsparciem dla P. Z., który miał wiodącą rolę w rozboju. W końcu oskarżony Ż. wziął do ręki jeden z łupów przestępstwa i oddalił się od miejsca rozboju razem z P. Z.. Co więcej - oskarżony następnie udał się również do lombardu celem spieniężenia skradzionego sprzętu. Powyższe nie pozostawia żadnych wątpliwości, że oskarżony obejmował swoim zamiarem całokształt przestępstwa rozboju i godził się na zachowanie P. Z.. Jednocześnie K. Ż. nie podjął się żadnego

zachowania, którym by dał do zrozumienia, że nie godzi się ani na rozbój, ani na użycie niebezpiecznego narzędzia. Wręcz przeciwnie, stał u boku P. Z. i wspierał go w jego działaniach, aż do momentu spieniężania skradzionych przedmiotów. Z kolei tłumaczenia oskarżonego, że stojąc obok P. Z. był zajęty telefonem i nie miał świadomości, że kilka metrów od niego dokonywany jest rozbój przy użyciu noża, a potem bezrefleksyjnie wziął głośnik – są wręcz irracjonalne i pozbawione nawet podstawowej logiki. Brak również podstaw do oceny, iż zaskarżony wyrok zapadł z błędną kwalifikacją prawną określoną w art. 280 § 2k.k, jak podnosi obrońca oskarżonego, albowiem oskarżony już w momencie podchodzenia do pokrzywdzonych wiedział, że współsprawca ma nóż, był obecny przy groźeniu nożem pokrzywdzonym i był przy tym bierny, nie wycofał się, tylko dalej wspierał współoskarżonego w dokonaniu przestępstwa i wziął z niego łup. W konsekwencji zarzuty w tym wątku należy uznać za niezasadne w stopniu oczywistym.

Wniosek

	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.2.	3. rażąca niewspółmierność kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej za czyn wskazany w pkt. 1 tenoru wyroku (czyn z art. 190 § 1 k.k.) poprzez nieuwzględnienie w wystarczającym stopniu okoliczności łagodzących w szczególności: przyznania się do winy przez oskarżonego, przeproszenia pokrzywdzonego, wyrażenia skruchy i żalu przez oskarżonego, braku uprzedniej karalności oskarżonego, młodocianego wieku oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa, zadeklarowania przez oskarżonego woli podjęcia terapii w zw. ze stwierdzonym u oskarżonego przez biegłych uzależnieniem mieszanym od alkoholu i substancji narkotycznych (co miało bezpośredni wpływ na zachowanie oskarżonego w chwili popełnienia przestępstwa) i w konsekwencji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	wymierzenie mu kary zbyt surowej;	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Przesłupstwo określone w art. 190 k.k. zagrożone na dzień popełnienia przestępstwa przez oskarżonego było karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2. Jednocześnie uwzględnić należy, że okoliczności czynu obciążają mocno oskarżonego, albowiem podszedł on do przypadkowej osoby i zapytał o papierosa i telefon. Kiedy otrzymał		

odmową wiadomość od przypadkowej osoby powiedział "pochlastam Ci twarz jak poprzedniemu, masz być posłuszny bo Cię rozpierdole." Nadto pokrzywdzony zeznawał, że cały czas powtarzał, że go potnie nożem (zob. zeznania k.130). Takie agresywne zachowanie i tego rodzaju groźby, kierowane do przypadkowej osoby na dworcu, bez żadnego jasnego motywu świadczą o wyjątkowym stopniu demoralizacji oskarżonego i o konieczności wymierzenia rodzajowo kary pozbawienia wolności. Przy czym sam fakt, że oskarżony po tym zdarzeniu dokonał rozboju objętego również niniejszym postępowaniem tylko utwierdza w słuszności w wymierzeniu kary izolacyjnej w określonym rozmiarze.			
Wniosek			
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
3.3.	5. obrazę przepisów postępowania, mającą	# zasadny	

wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 618 § 2 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 2 i § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22.10.2015r., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. C. zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem I Instancji na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r. poz. 18 z późn. zm.), podczas gdy w związku z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20.12.2022 r. w sprawie o sygn. SI< 78/21, koszty te winny być zasądzone na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22.10.2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). ewentualnie w razie uznania, że w sprawie	# częściowo zasadny # niezasadny

nie znajduje zastosowania
rozporządzenie

Ministra Sprawiedliwości
w sprawie opłat za
czynności adwokackie z
22.10.2015r.,

błąd w ustaleniach
faktycznych przyjętych
za podstawę orzeczenia,
mający wpływ na jego treść
w zakresie rozstrzygnięcia
o kosztach postępowania
poprzez brak ustalenia,
że nakład pracy obrońcy
w niniejszej sprawie,
a w szczególności
czas poświęcony na
przygotowanie się do
prowadzenia sprawy oraz
liczbę stawiennictw w
sądzie, a także wkład
obrońcy w przyczynienie
się do wyjaśnienia
okoliczności faktycznych
sprawy oraz stopień
zawilości sprawy,
uzasadnia ustalenie opłaty
w zwiększonej kwocie, w
wysokości 150 % opłaty
podstawowej, dodatkowo
zwiększonej o 20
% za każdy kolejny
dzień rozprawy, a w
konsekwencji niewłaściwe
zastosowanie § 17
ust. 2 pkt 5 oraz
§ 20 Rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z 03.10.2016 r. w
sprawie ponoszenia przez
Skarb Państwa kosztów
nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej przez
adwokata z urzędu (Dz. U.
z 2019 r. poz. 18 z późn.
zm.).

Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Brak było podstaw do zasądzenia podwyższonej stawki z uwagi na brak odpowiedniej podstawy prawnej. Sąd uwzględnia, że § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia cytowanego w zarzucie, przez to, że wskazane w nim stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru częściowo został uznany za niezgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. sygn. akt SK 78/21 (Dz.U.2022.2790) z dniem 28 grudnia 2022 r. Odnosząc się do uwag odnośnie niekonstytucyjności w rozróżnieniu stawek dla adwokatów z urzędu oraz z wyboru, stwierdzić należy, że moc prawną jedynie straciły przepisy w określonym, wyżej wskazanym wąskim zakresie. W konsekwencji w pozostałych przypadkach nie sposób obecnie omijać		

powszechnie obowiązujące rozporządzenia, które korzysta z domniemania konstytucyjności – do czasu wykonania orzeczenia Trybunału przez władzę ustawodawczą i podjęcie stosownej inicjatywy celem zmiany rozporządzenia i ujednolicenia wszystkich stawek do tezy cytowanego przez obrońcę orzeczenia. Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie stwierdził, aby sprawa, którą prowadził obrońca była sprawą obszerną, zawiłą, czy też skomplikowaną. Akta zawierają IV tomy, zaś sam materiał dowodowy nie jest obszerny. Można stwierdzić, że sprawa ta należy do spraw "typowych", co w żadnym razie nie implikowało nadmiernego wkładu adwokata w sprawowaniu rzetelnej obrony. Ponadto w orzecznictwie wskazuje się również, że stanowisko wyrażone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 2022 r. (SK 78/21) może znaleźć zastosowanie dopiero w sprawach procedowanych od daty jego publikacji (28 grudnia 2022 r.) - zob. postanowienie SA w Katowicach z 7.03.2023 r., II AKa 392/19, LEX nr 3514154.

Wniosek			
a) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 1 tenoru wyroku (czyn z art. 190 § 1 k.k.) poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w niższym wymiarze, b) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 2 tenoru wyroku (czyn z art. 280 § 2 k.k.) poprzez uniewinnienie oskarżonego K. Ż. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa rozboju, c) a w konsekwencji powyższego (pkt. 1a-b powyżej), zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylene pkt. 3 tenoru wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze łącznej wobec oskarżonego K. Ż., ewentualnie, z najdalej idącej ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia wniosku wskazanego w pkt 1b powyżej: d) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 2 tenoru wyroku (czyn z art. 280 § 2 k.k.) poprzez zmianę kwalifikacji prawnej na art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w ww. przepisie, z jednoczesnym zastosowaniem wobec oskarżonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

nadzwyczajnego
złagodzenia kary za to
przestępstwo;

a w konsekwencji
powyższego (pkt Id
powyżej) zmianę
zaskarżonego orzeczenia w
pkt. 3 tenoru wyroku
poprzez wymierzenie
oskarżonemu kary łącznej
w niższym wymiarze, z
uwzględnieniem
wniosków z pkt. 1a i 1 d
powyżej,

e) zmianę zaskarżonego
orzeczenia w pkt. 9
tenoru wyroku poprzez
zasądzenie od Skarbu
Państwa na rzecz
obrońcy oskarżonego K.
Ż. - adw. P. C.
kosztów pomocy prawnej
udzielonej oskarżonemu z
urzędu na podstawie § 11
ust. 1 pkt 2 i § 11 ust. 2 pkt
5 rozporządzenia Ministra
Sprawiedliwości w sprawie
opłat za czynności
adwokackie z 22.10.2015[^],
powiększonej o należny
podatek VAT (23%),
ewentualnie: w stawce 150
% opłaty podstawowej na
podstawie rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia 3 października
2016r. w sprawie
ponoszenia przez Skarb
Państwa kosztów
nieopłaconej pomocy
prawnej udzielanej przez
adwokata z urzędu,
albowiem wniósł o
to obrońca przed
sądem I instancji, z
uwagi na nakład pracy
obrońcy (w szczególności
czas poświęcony na

przygotowanie się do prowadzenia sprawy oraz liczbę stawiennictw w sądzie, w tym również mając na względzie posiedzenia związane ze stosowaniem i przedłużeniem stosowania względem oskarżonego tymczasowego aresztowania), wkład obrońcy w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy oraz stopień zawilości sprawy			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Żaden z wniosków zawartych w apelacji obrońców nie okazał się zasadny, co było wynikiem braku zarzutów, które podlegałyby uwzględnieniu przez Sąd Apelacyjny. Ponadto Sąd Odwoławczy nie dopatrzył się uchybień, które by pozwoliły na ingerencję w wyrok z urzędu, a zatem wszystkie wyżej podniesione wnioski okazały się bezzasadne.			

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W całości utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego, dzieląc przy tym prawidłowość treści wyroku Sądu I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania w mocy wyroku przede wszystkim były niezasadne zarzuty podniesione przez obrońcę, które nie wytrzymały krytyki w obliczu jasnego i spójnego materiału dowodowego oraz niewątpliwych ustaleń faktycznych, które umożliwiły przypisanie oskarżonemu współsprawstwa w kwalifikowanym rozboju. Jak już wskazywano obszernie przy omawianiu poszczególnych zarzutów - oskarżony podszedł razem ze współoskarżonym, który miał nóż w ręce do sprawców z przestępnym zamiarem, wspierał swoją obecnością działania współoskarżonego stojąc przy nim, kiedy ten przy użyciu noża odbierał głośniki, wziął jeden ze skradzionych w ten sposób głośników na szyję i wspólnie z oskarżonym się oddalił, a następnie udał się z głośnikiem do lombardu. Powyższe dobitnie pozwala ustalić współsprawstwo oskarżonego i godzenie się również na fakt użycia noża przez współsprawcę. Z kolei kara za czyn gróźb karalnych, mając na względzie okoliczności zdarzenia, gdzie oskarżony groził śmiercią przypadkowym osobom na dworcu tylko dlatego, że nie dali mu telefonu i papierosa - była jak najbardziej adekwatna. Obrońcy przyznano również odpowiednie wynagrodzenie za obronę z urzędu, zgodnie z obowiązującymi i nieuchylonymi przez Trybunał Konstytucyjny przepisami.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
<i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	Z uwagi na podjęcie się obrony z urzędu przyznano obrońcy stawkę 738 zł z podatkiem VAT za obronę przed II instancją zgodnie ze stawką określoną w §17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu
3	Z uwagi na konieczność odbycia kary izolacyjnej zwolniono oskarżonych z kosztów sądowych za postępowanie sądowe oraz z opłaty

PODPIS
P. M. (1) P. G. M. Ś.

Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca z urzędu K. Ż.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	część wyroku odnosząca się do K. Ż. tj. w zakresie pkt 1 wyroku co do kary, w zakresie pkt 2 i 3 całości, w zakresie pkt 9 - w zakresie kosztów obrony K. Ż.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana